

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 318/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Vladimíra Siku, bytom T., pre namietané porušenie jeho práva podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. E 43/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Vladimíra Siku o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2004 doručená sťažnosť Vladimíra Siku, bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie jeho práva podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. E 43/95.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ na okresnom súde podal návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia uskutočnením prác a výkonov na základe právoplatného uznesenia č. k. 8 C 1690/93-55, ktorým bol schválený súdny zmier uzatvorený medzi sťažovateľom a J. P. (ďalej aj „povinný“ alebo „odporca“).

Okresný súd až po podaní sťažností na prietahy sťažovateľom, ktorými sa snažil o odstránenie jeho nečinnosti, 10. augusta 2000 rozhodol uznesením č. k. E 43/95-55 o zamietnutí návrhu sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd nerozhodol bez „zaujatosti“ proti nemu pre podávané sťažnosti. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesenie z 10. augusta 2000 na základe odvolania sťažovateľa uznesením č. k. 5 Co 19/01-63 z 30. novembra 2001 zrušil. Po ďalšom nekonaní v predmetnej veci okresný súd až 9. decembra 2003 ustanovil v predmetnom konaní uznesením č. k. E 43/95-70 znalca. Dňa 29. januára 2004 okresný súd uznesením č. k. E 43/95-95 priznal znalcovi odmenu za vyhotovenie znaleckého posudku a ďalším uznesením z tohto dňa č. k. E 43/95-96 návrh sťažovateľa zamietol.

Krajský súd 30. apríla 2004 uznesením č. k. 5 CoE 18/04-124 na základe odvolania sťažovateľa potvrdil uznesenie č. k. E 43/95-95 z 29. januára 2004, ako aj uznesenie č. k. E 43/95-98, ktorým sťažovateľovi okresný súd nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 30. júna 2004 krajský súd uznesením č. k. 5 CoE 59/04-128 zrušil výrok uznesenia č. k. E 43/95-70 z 9. decembra 2003 a súčasne v ňom uznesenie č. k. E 43/95-96 z 29. januára 2004 ako vecne správne potvrdil a povinnému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Podľa sťažovateľovho názoru okresný súd a následne i krajský súd „svojím postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 1699/96 a následne vedenej pod sp. zn. E 43/95“ porušili jeho práva podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru.

Skutočnosť, že okresný súd o návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia uskutočnením prác a výkonov „nespravodlivo rozhodol“ až po 9 rokoch v neprospech sťažovateľa „z dôvodu zaujatosti súdu pre podávanie sťažností na zbytočné prietahy v konaní, dokazuje porušenie základných práv a slobôd uvedených v tejto sťažnosti“.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ ďalej poukázal na obsah znaleckého posudku vyhotoveného v rámci znaleckého dokazovania v predmetnom konaní, z ktorého podľa neho mohol považovať okresný súd za dostatočne preukázané, že prevedenie vykonaných prác a výkonov nebolo uskutočnené v súlade s povinnosťami, na ktoré sa odporca zaviazal súdnym zmierom. Okresný súd podľa sťažovateľa neprihliadol vo svojom rozhodnutí ani na ďalšie skutočnosti, predovšetkým na jeho okresnému súdu zaslané oznámenie o zabezpečení

pôvodného pletiva, ako aj ním okresnému súdu zaslanú urgenciu, ktorou vyzval odporcu na zaplatenie dlžnej pohľadávky.

Uvedeným konaním okresného súdu sťažovateľ utrpel finančnú ujmu. V dôsledku konania povinného, ako aj okresného súdu v predmetnej veci sťažovateľ konštatuje, že: „majetok, ktorého som vlastníkom nespĺnil v celom rozsahu svoju funkciu“, následkom čoho mu boli spôsobené ďalšie škody. Sťažovateľ je poberateľom nízkeho starobného dôchodku a držiteľom preukazu ťažko zdravotne postihnutého s potrebou sprievodcu. Dlhodobý stav tejto právnej neistoty a napokon aj nespravodlivé rozhodnutie spôsobuje mu psychickú záťaž, ktorá si vyžiadala aj ambulantnú liečbu u psychiatra. S ohľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ požiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 000 Sk.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby vydal nález nasledujúceho znenia: „1. Okresný súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. E 43/95 porušil základné práva Vladimíra Siky v zmysle Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 – Ochrana majetku, ďalej v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 – Právo na spravodlivé súdne konanie a Protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 – Všeobecný zákaz diskriminácie.

2. Vladimírovi Sikovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk, ktoré mu je Okresný súd v Trenčíne povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že jej predmetom je namietané porušenie práv podľa čl. 1, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 43/95. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sa sťažovateľ cíti byť poškodený predovšetkým „*zaujatým*“ postupom súdov v predmetnom konaní, ktorého príčinou boli podľa neho ním podávané sťažnosti na priesťahy v uvedenej veci ako aj „*nespravodlivým rozhodnutím*“, v ktorom podľa neho súdy dostatočne nezohľadnili závery znaleckého posudku, ako aj iné ním namietané skutočnosti.

Ústavný súd je oprávnený posúdiť prípadnú neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu procesnoprávných princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Takto vymedzená právomoc ústavného súdu nemá za následok vznik oprávnenia hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov (II. ÚS 37/01).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý však nemožno účelovo ponímať tak, že jeho naplnením je iba úspech v súdnom konaní, t. j. priaznivé rozhodnutie vo veci účastníka konania (m. m. II. ÚS 21/02).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu

základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania, v ktorom vykonával svoje procesné práva a využíval procesné oprávnenia, ktoré mu priznáva platný právny poriadok. Všeobecné súdy v jeho veci rozhodli konečným rozhodnutím – uznesením o zamietnutí jeho návrhu na výkon rozhodnutia. To, že konečné rozhodnutie súdov vyznelo v neprospech sťažovateľa, nie je ešte dôkazom „zaujatého“ postupu súdu v predmetnej veci.

Keďže výsledkom „zaujatého“ postupu súdu v predmetnej veci malo byť vydanie „nespravodlivého rozhodnutia“, ústavný súd preskúmal aj právoplatné rozhodnutie krajského súdu v predmetnej veci č. k. 5 CoE 59/04-128 z 30. júna 2004. Podľa zistenia ústavného súdu v odôvodnení tohto rozhodnutia krajský súd vychádzal z dokazovania vykonaného okresným súdom a predovšetkým zo znaleckého posudku predloženého v predmetnej veci. Vo vzťahu k sťažovateľovým námietkam týkajúcim sa zhodnotenia záverov znaleckého posudku v rozhodnutí okresného súdu uviedol: *„Znalec síce v znaleckom posudku konštatoval, že nedošlo k úplnému splneniu povinností v zmysle súdneho zmieru, čo vyplývalo z toho, že povinný použil iné pletivo, ale ide o kvalitatívne lepšie lesné kombinované pletivo rovnakého druhu. Z obsahu znaleckého posudku je zrejmé, že pôvodné pletivo – jeho výroba, bola zrušená a použité pletivo povinným je spoľahlivejšie. Vzhľadom k týmto skutočnostiam súd prvého stupňa posúdil opravu plota za vykonanú riadne a odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil.“* Na základe vykonaného dokazovania podľa názoru krajského súdu okresný súd potom s poukazom na § 250 Občianskeho súdneho poriadku vecne správne v predmetnej veci rozhodol.

Z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Krajský súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol skutkové zistenia, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní, ako aj ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých

zistený skutkový stav posúdil. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej pripojeného napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvođených krajským súdom, a teda o porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie jeho práv podľa čl. 1 a čl. 14 dohovoru „*zaujatým*“ postupom okresného súdu, pričom žiadne ďalšie spôsoby, resp. konania okresného súdu, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho práv v nej neuviedol. Keďže podľa zistenia ústavného súdu postup okresného súdu v predmetnom konaní bol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, nemôže existovať ani žiadna príčinná súvislosť medzi takýmto postupom okresného súdu a označenými právami sťažovateľa. S ohľadom na túto skutočnosť bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neodpodstatnenú.

Vzhľadom na zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku sťažovateľa bolo teda bezpredmetné rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2004